

Trinitatissøndag

Tid og sted: 31/5, Jerlev kirke kl. 9

Salmevalg

Stiftet Guds Søn har på jorden et åndeligt rige, 318

Fylدت af glæde, 448

At tro er at komme, 582 (mel. Dig rummer ej himle)

Aleneste Gud i himmerig, 435

Så vældig det mødte os, 400

Dette hellige evangelium, skriver evangelisten Johannes:

Der var et menneske, en af farisæerne, ved navn Nikodemus, med af jødernes råd. Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: ”Rabbi, vi ved, de er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.” Jesus svarede ham: ”Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.” Nikodemus sagde til ham: ”Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?”

Jesus svarede: ”Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.”

Nikodemus spurgte ham: ”Hvordan kan det gå til?” Jesus svarede: ”Du er lærer i Israel og forstår ikke det? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler om det, vi ved, og vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske? Ingen er steget op til himlen undtagen den, der steg ned fra himlen, Menneskesønnen.

Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.”

Prædiken

Mødet mellem Jesus og Nikodemus er som et møde mellem logik og følelse. Nikodemus og Jesus taler forbi hinanden, og når vi læser eller hører deres samtale, så er det meget karikeret. Det er naturligvis fordi, at evangelisten vil fortælle noget vigtigt. Tag for eksempel denne ordveksling: Jesus siger: ”Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.” Og Nikodemus svarer: ”Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?”

Vi ved godt, at det er billedsprog. Det er det samme sprog, vi bruger ved dåben. Vi siger, at dåben er en genfødsel; og alligevel er det ikke en fødsel i logisk forstand. Det betyder ikke, at det er usandt, når vi siger, at dåben er en fødsel. For dåben er den symbolske handling, der viser, at vi er Guds børn.

I fortællingen om Jesus og Nikodemus bliver det klart, at den logik, som Nikodemus er en repræsentant for, ikke kan fatte meningen med den åndelige dåb, Jesus taler om.

Der findes en kendt fortælling, som også handler om det her med, at de dybeste spørgsmål og den største længsel i menneskelivet, ikke kan begribes eller forklares med det strengt logiske sprog eller med tankesystemer; men at det er følelserne der bedst beskriver, hvad meningen med livet er. Fortællingen hedder *Den lille prins*. I fortælling møder den lille prins og en pilot hinanden på et usandsynligt sted. Piloten er nødlandet et sted i Saharas ørken på grund af motorproblemer, mens den lille prins, der er prins i et lille rige på asteroide B612, der ikke er meget større end et hus, er draget til jorden – måske med et fugletræk – og er landet midt i Sahara.

Piloten er også fortælleren, og han er en voksen mand, der har glemt hvad det vil sige at være barn og bruge sin fantasi. Og så har han glemt hvad det vil sige at bruge følelserne som målestok for, hvad der er vigtigt. Han har glemt alt det her, fordi han fra helt lille har fået at vide af de voksne, at det ikke var vigtigt – men mødet med den lille prins kalder barnet frem i ham igen.

Piloten er strandet i ørkenen, flere tusinde mil fra beboede egne, med drikkevand til en uge, og så må han selv foretage en reparation af sit fly. Han sover den første nat, men henimod daggry bliver han vækket af en drengestemme: ”Vil du ikke godt tegne et får til mig?” Piloten er dybt forundret, men finder også mysteriet om den lille prins og hans mærkelige forespørgsel så dragende, at han ikke kan lade være med at gøre, hvad den lille prins beder om. Så han tegner først et får; men det er godt nok, for den lille prins mener, at det får er sygt. Det næste får er ikke et får, det er en vædder; og det tredje får er heller ikke godt nok, for det er for gammelt, og den lille prins har altså brug for et ungt får. Da tålmodigheden er ved at slippe op for piloten, tegner han en kasse med åndehuller i og siger så:

”Her har du en kasse. Dit får er indeni.”

Prinsens ansigt lyser straks op, og han siger: ”Det er lige akkurat sådan en, jeg har ønsket mig. Tror du, der går meget græs til sådan et får?”

”Hvorfor det?”, spørger piloten. ”Jo, for hjemme hos mig er alting ganske småt.”

Da piloten fortæller, at det ikke er noget problem, for det er kun et ganske lille får, bøjer prinsen sig over tegningen og siger: ”Det er nu ikke så lille endda... Se! Nu er det faldet i søvn.”

Således lærte piloten den lille prins at kende. Det er så fin en beskrivelse, for da den lille prins henvender sig til piloten, er der en klar fornemmelse af tvingende nødvendighed, der må komme før alt andet. Det er fornuftsstridigt, fordi de befinder sig midt i ørkenen, og de må være i umiddelbar livsfare, hvis ikke piloten tager sig af de konkrete problemer, han står over for. Alligevel lægger han det alt sammen til side, da den lille prins vil have ham til at tegne et får. Sådan klemmer den lille prins sig ind igennem den lille sprække, der er i pilotens fornuft, og når ind til hans følelser. Der rører den lille prins noget, som er meget vigtigere end at overleve: for hvorfor overleve, når man ikke forstår meningen med livet?

Det er også essensen i samtalen mellem Nikodemus og Jesus. Deres møde er usandsynligt, som den lille prins og pilotens møde. Det finder ikke sted på et usandsynligt sted, men på et usandsynligt tidspunkt: Midt om natten. Nikodemus var medlem af jødernes råd, en anset og intelligent mand, der holdt til ved jødernes helligste sted hver eneste dag, templet i Jerusalem, som jøderne kaldte Guds bolig. Nikodemus kommer i ly af mørket, fordi han har et brændende spørgsmål til Jesus, der ikke kan vente, og sikkert også fordi, han ikke vil "opdages". Han er blevet forundret over tegnene, over alt det, som Jesus gør. Nikodemus vil vide, hvem Jesus er. Og så vil han vide, hvordan det kan være, at en mand, der kommer fra Gud, ikke er kommet fra templet. Alle de her spørgsmål, og den tvingende nødvendighed, der kommer til udtryk ved det, at Nikodemus kommer om natten, peger i retning af, at han altid, rent logisk, har begrebet, hvor Gud er, hvem Gud er, og hvad Guds rige er. Men der er kommet en sprække i hans fornuft. Her har Jesus klemmt sig ind. Men Nikodemus forholder sig endnu kun til det, der kan måles og vejes.

Han siger: ”Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de ting, du gør, uden at Gud er med ham.” Nikodemus henvender sig til Jesus med en logisk slutning. Men Jesus afviser logikken – med logikken kan vi ikke begribe, hvad Guds rige er. Han siger: ”Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.”

Nikodemus opholder sig i Guds bolig hver eneste dag, og Jesus påstår, at netop *han*, et medlem af jødernes råd, ikke kan se Guds rige. Det problematiske er, at Nikodemus kun ser tegnene. Han ser, hvad Jesus gør. Han ser en tryllekunstner, en mand, der kan forvandle vand til vin, en mand, der har overnaturlige evner, en mand der kan ændre den fysiske verden, som Gud har skabt, og som kun Gud kan ændre på. Men han ser ikke, hvad tegnene betyder. Han ser ikke, hvad Jesus *virkelig* gør – bag tegnene, i folkene, i hjerterne.

Den væsentlige er usynligt for øjet. Kun med hjertet kan man se rigtigt.

sådan siger ræven til den lille prins i den anden fortælling om fornuft og følelse.

Og sådan må det være. Det væsentlige ser Nikodemus ikke, fordi han ser med forstanden, han forholder sig til fænomenet logisk, og ser, at Jesus gør ting, mennesker ikke kan gøre uden Guds indgriben. Og så regner han ud, at det må være sådan. Og det ironiske er, at Nikodemus har ret: Jesus kommer fra Gud. Det har bare intet med tegn og undere at gøre, det har med kærlighed og tro at gøre. Tegn og undere kan vi se og forstå eller undre os over, kærlighed og tro kan vi mærke, for kun med hjertet ser vi rigtigt.

Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige, siger Jesus

Den der ikke bliver født af vand og ånd, kommer ikke ind i Guds rige, siger Jesus

Guds rige kan ikke måles og vejes. Vi kan ikke sætte grænser for det. Vi kan ikke stemme om, hvad der skal være det vigtigste i Guds rige, eller hvem, der skal være statsminister. Hvis man er en åndelig flygtning, fordi man ikke føler sig hjemme i sig selv; fordi man bliver mobbet, eller hvis man har sindslidelser eller, hvis man føler, man er

ensom. Så skal man ikke frygte, om man kan få asyl i Guds rige. Asyl har vi allerede fået. For vi er blevet født på ny af vand og ånd til Guds rige. Det er vi i kraft af vores dåb. Den er vores indgang til Guds rige. Dåben er en sprække i vores fornuft, hvor følelserne får lov at komme til orde.

Jeg tror, at Gud taler til vores følelser, når vi bliver døbt. Jeg tror, at Gud åbner vores hjerter for det meningsfulde. For i dåben handler det om at vide sig elsket, og det handler om at hvile i tillid til den Gud, der har givet os livet, til den Gud, der går med os ind i livet, og til den Gud, der hjælper os med at forstå livet.

Hvorfor skulle piloten tegne et får? Fordi på den lille prinses planet var der en busk, som fåret skulle spise af, så den ikke kom til at fylde hele planeten. Men på planeten var der også en rose, og får spiser roser, selvom roserne har torne. Derfor skulle den lille prins også have en glasklokke, som kunne beskytte rosen, når det var nat, og den lille prins ikke selv kunne passe på rosen.

Hvad Nikodemus og piloten og vi må lære er, at tegn og undere, logik og fornuft intet betyder uden omsorg for det

helt nære; det er omsorgen, der gør, at Jesus er Gud. Det er kærligheden, med al dens glæde og sorg, der gør livet værd at leve. Livet begynder i hjertet. Og således begynder et nyt afsnit i kirkeåret: Trinitatistiden, der handler om den kærlighed, vi skylder hinanden, fordi Gud elsker os. Amen.